

05/2010 – ročník III.

Proč děti a mládež nejsou venku? Proč se tak málo zajímají o hudbu či sport? Je to snad tím, že sedí doma u počítače a hrají hry, či jsou na internetu?

Stále více ubývá těch, kteří s očekáváním otvírají poštovní schránky, zda náhodou nepíše jejich milovaná osoba, přítel či příbuzný. Ubývá vlastnoručně psaných dopisů, neboť lidé spolu komunikují prostřednictvím sms zpráv a e-mailů. Dokonce si vytvořili zkratky, které při své komunikaci používají (např. btw - mimochodem), protože nemají čas na to, aby psali dlouhé, obsáhlé dopisy. V minulosti si zamilované páry psaly dopisy skoro každý den, zatímco teď si píší sms, které čítají sotva 160 znaků. Na osobní setkání zkrátka nemají jaksi čas, stejně jako nemají čas na „pravé“ přátele. Stačí jim ti, kteří jsou s nimi připojeni na Skypu či ICQ, případně hrají nějakou nesmyslnou kolektivní hru, k níž se mohou přidat anonymní hráči – virtuální přátelé. Hru, v níž pořád za něčím utíkají, staví imaginární města, vytváří rodiny nebo se skrývají za postavou, kterou si buď zvolí sami, nebo jim ji někdo přidělí. Rodiče se často dětí ptají: „Kdy už tu hru vyhraješ a skončíš?“ Na tuto otázku dítě neodpoví, protože samo neví.

Někdy, když už rodičům dojde trpělivost, dětem jejich počítač zabaví či alespoň zakáží. Ale čeho docílí? Že děti přestanou hrát? Ne. Dítě čeká na okamžik, kdy počítač opět dostane a bude moci hrát znovu. Je nervózní, protivné a často pouze zjištěně plní zadané úkoly, jen aby opět zmáčklo ten knoflík kouzelné bedýnky a připojilo se k tomu pro něj

bezstarostnému a dokonalému virtuálnímu světu.

Je to závislost, když dítě ráno vstává v šest hodin, aby mohlo jít hrát hru ještě před odchodem do školy? Když hned po škole peláší domů, kde jde nejdříve zapnout počítač, místo aby šlo vyvenčit kůčícího psa? Když v noci zapíná počítač, aby ho rodiče neviděli a „paří“ až do vyčerpání?

Stále se máme co učit, nejen jak jít s dobou, ale i jak se bránit výdobytkům pokroku, aby nezničily naše vztahy, rodiny a přátelství.

Michaela Baladová (PL3)

Plesová sezóna

A je to tu po roce zase. Plesová sezóna. Už čtrnáct dní běhám po obchodech a snažím se najít ty nejhezčí šaty, které bych si mohla vzít na ples. Samozřejmě nic neseženu, protože se mi zdá, že vše je ušito jednou osobou, nebo to má tak přehnanou cenu, až se mi udělá nedobře. No co, půjdu v těch, co mám doma, stejně si nikdo nevšimne, že jsem v nich byla loni, hlavně, že se mi líbí a sedí mi.

Půl dne chodíte v natáčkách, děláte si manikúru, malujete se, strojíte, omdlíváte z hladu, protože celý den se bojíte něco sníst, abyste se večer vešli do šatů... Prostě chystáte se na ples. Na to, abyste tam došli a viděli, jak je to rok od roku horší a horší. Tedy - horší s těmi našimi kluky. Oni tak dojít na ples, posedat si, nebo rovnou postávat někde v blízkosti baru, aby to neměli samozřejmě daleko, mohly by tam být potom fronty, že. Postávat a bavit se v podstatě o ničem. Zkrátka jen tak zabíjet čas. My holky, spokojené, že se nám celkem povedl účes nebo že se po roce stále vejdem do šatů, tam trpíme s nimi. Posloucháme jejich rozhovory, posté vyprávěné historky a nechápeme, co jim na nich připadá pořád tak vtipného. Občas také něco duchaplného proneseme, ale nejradši bychom šly zatančit si. Proč bychom tu jinak byly? Sem tam se doslechneme i nějaké ty lichotky, pronesené asi ve snaze trochu nás potěšit náhradou za tanec. Kluci jsou už zkrátka takoví od přírody. Trvá jim dost dlouho, než pochopí naše jasné narážky. A to v tom lepším případě.

Někdy jim to nedojde vůbec, to je potom nejlepší si o tanec říct sama. Je vám to sice trochu trapné, přece jen to není úplně ono, ale alespoň si zatančíte. Tedy, zatančíte... Jeden tanec a už slyšíte: „Tak jsme si zatancovali, co si dáš k pití???“ A už jste zase vedena k baru. Abych však hochům příliš nekřivdila. Když už to vypadá, že je poslední série, pomalé tance, tak to zase ano, to si o tanec požádat přijdou.

Kapela dohraje a chystáte se k odchodu. Nabalíte na sebe svetry a šály, abyste venku v té zimě neumrzly, a je po parádě. I přesto, že bychom napočítaly na prstech jedné ruky, kolikrát jsme tancily, nemůžeme se na ty naše kluky zlobit. To bychom byly opět pokládány za ono náladové pohlaví, kterému se těžko rozumí. Ale co, hlavně že nás mají rádi, ne. Další den si s holkami navzájem postěžujeme a snažíme se vymyslet lepší strategii, abychom si to příště víc užily. A už se stejně budeme těšit na další ples.

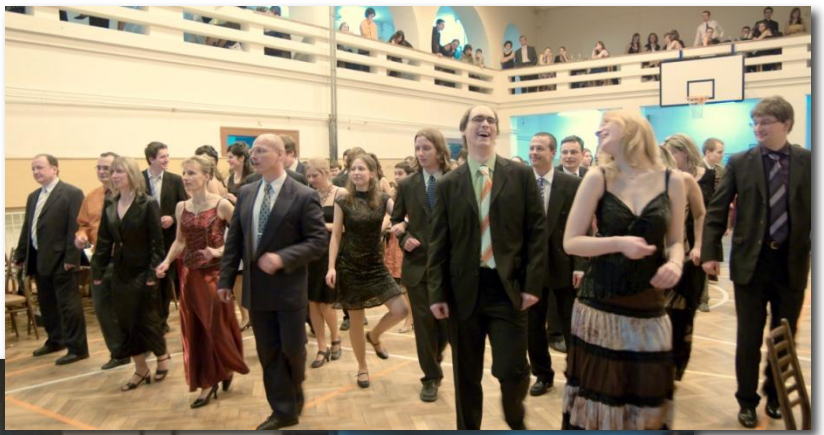
Anna Tomancová (PL3)

Školní ples

Brno – Tuřany, 28. 1. 2010

A na závěr našeho ohlédnutí za posledním školním plesem nabízíme malý rozhovor s jedním ze sponzorů této vydané akce.

Dobrý den, Mariane, mohu se Vás zeptat na nějaké bližší informace o firmě, kterou zastupujete a která se stala sponzorem našeho školního plesu?

Dobrý den, samozřejmě, rád Vám odpovím.

Čím se vlastně firma Extremcentrum.cz zabývá?

Prodáváme a zprostředkováváme adrenalinové sporty, děláme servis potřeb na tyto sporty, pořádáme seznamovací i pokročilé kurzy pro příznivce těchto sportů a v současné době zahajujeme i spolupráci se zážitkovou agenturou.

Mohl byste nám upřesnit, o jaký typ adrenalinových sportů se jedná?

Jistě, zaměřujeme se na věci jako jsou skákací boty, motorové skateboardy, motorové elektrické koloběžky, kitey, což jsou říditelné padáky, které lze používat na vodě i na sněhu a v současnosti spolupracujeme i s firmou BMW na vývoji vlastních produktů.

To zní velice zajímavě. Jak jste se rozhodli pro sponzorování našeho plesu?

Vzhledem k tomu, že jsem chodil na vedlejší základní školu a má kamarádi a bývalí spolužáci studovali nebo studují na vaší škole, jsem byl na vašem plesu už loni. Letos naše firma sponzorovala i Salesiánský ples v Brně – Žabovřeskách, proto jsme se rozhodli nabídnout podporu i vám.

Uvažujete i o další spolupráci s naší školou?

Ano, podílíme se na organizaci sportovního dne, chtěli bychom zde předvést některé z našich produktů – jako E-skateboard, Snakeboard, Drift board, Orbit wheel, Motorová koloběžka, Wheelman G-wheel.

Kde jinde se můžeme setkat se zástupci a produkty vaší firmy?

Rozhodně nás můžete navštívit v naší prodejně Hudcova 76J, Brno. Prezentujeme se také na různých veletrzích pro mladé a na hudebních festivalech – například HorBojOpen 2010 (www.horbojopen.cz). Naši firmu reprezentuje taky motokrosový jezdec Petr Kuchař (www.kuchta.cz).

Děkuji za rozhovor a přeji hodně štěstí.

Díky a brzy nashledanou.

Marian Bednařík (20 let)

- v letech 1996–2005 žákem Cyrilometodějské církevní základní školy, Lerchova 65, Brno
- následně absolvoval Střední průmyslovou školu elektrotechnickou, Kounicova 16, Brno
- v současné době studuje Provozně ekonomickou fakultu Mendelovy univerzity v Brně a pracuje jako obchodní jednatel firmy Extremcentrum.cz www.extremcentrum.cz, www.facebook.com/pages/Extremcentrumcz/

Mgr. Soňa Prchalová, organizátorka školního plesu

Jan Pavel II. zve všechny křesťany k aktivní službě

Posynodní apoštolský list Jana Pavla II., Christifideles laici, 42

(...) Mají-li laici křesťansky inspirovat časný řád v uvedeném smyslu služby člověku a společnosti, nemohou se vyhýbat účasti na „politice“, to je na mnohostranných rozličných iniciativách na rovně hospodářské, sociální, zákonodárné, správní a kulturní, které slouží organické a systematické podpoře obecného blaha. Jak synodní otcové opakovaně konstatovali, mají všichni i každý jednotlivec právo a povinnost účastnit se politiky, i když co do formy, stupně, funkcí a odpovědnosti různým, navzájem se doplňujícím způsobem. Obvinění z přílišných ambicí, z kultu moci, ze sobectví a úplatkářství, která se nezdá vzrůstají proti vládním činitelům, poslancům parlamentů, vládnoucím třídám a politickým stranám, jakož i rozšířené mínění, že politika je nutně oblastí morálního ohrožení, to vše nijak neopravňuje skepsi nebo nechuť křesťanů k veřejným záležitostem. (...)

Jan Škrášek (G8)

Korupce ve fotbale

Před nedávnou dobou jsem ráno po cestě do práce v rádiu zaslechl zprávu, že fanoušci fotbalového Baníku byli zadrženi už při nástupu do vlaku na ostravském hlavním nádraží. Na náš městský stadion tedy „chuligáni“ nedorazí. Rozhodl jsem se proto, že po letech využiji situace, kdy

bych při fandění nemusel přijít k úrazu či popálenině, a navštívím prvoligový zápas.

S vědomím, že jdu skutečně na fotbal a ne na box nebo ohňostrojovou přehlídku, jsem natěšený přispěchal k turniketům u vchodu na stadion se značným předstihem, abych se vyhnul případným frontám. Pravdou bylo, že nejsem ani vášnivým divákem televizních přenosů zápasů našeho národního týmu, tím méně domácí ligy, což bylo, jak se později ukázalo, chybou.

Vrátný mrknul na hodinky a v jeho pohledu se objevil údiv. Nicméně hlasitě pískl, čímž v momentě přivolal jakéhosi zaměstnance bezpečnostní agentury. Ten u mě začal, ne zrovna bystrým tempem, provádět osobní prohlídku. Prvotní pohled do občanského průkazu byl jen letmý, zato veškeré kapsy prohledal opravdu důkladně. Po několika nekonečných minutách skončil a líně se doslova odšoural zpět na svou židli s tím, že mohu vstoupit do vnitřních prostor. Útroby stadionu mne zcela pohltily a k mé velké radosti po chvíli vyvrhly do ochozů tribun.

Cítil jsem se trochu nesvůj, zda jsem nespletl datum nebo čas, protože na trávníku „čtali“ podavači míčů a na těch pár obsazených sedačkách seděli tři mladíci s nápisem „Zástupce pořadatele“ na reflexních vestách. Nu co, posadil jsem se a čekal. Nedlouho před samotným začátkem utkání dorazil hlouček domácích fanoušků. Počet jeho členů by se dal určit pomocí prstů, ale alespoň jsem už nebyl sám. Od hostujícího týmu, k mému údivu, nepřišel nikdo.

A pak to přišlo, neboť souboj začal. Jenže to, co jsem spatřil, mě nepřekvapilo vpravdě zrovna příjemně. Hrstka divá-

ků roztáhla šály a klubovou vlajku, tím ovšem jejich aktivita pro zbytek zápasu ustala. A hráči na hřišti na tom nebyli o mnoho lépe. Původně jsem nerozuměl tomu, proč se nejvyšší soutěž musí konat přes zimu. Ve chvíli jsem ale pochopil. Na životní prostředí se asi příliš nehledí. Slunce nesvítí nikomu do očí, vždyť se hraje při umělém osvětlení. A fotbalisté ochotně padají každou chvíli na zem způsobem, za který by se nemusel stydět leckterý kaskadér, bodejť, když mají vyhříváný trávník. Na škváře bych vás nechal hrát, chtělo se mi křičet. Hlas se mi ale třásl rozčilením nad ostatními skutečnostmi.

Až příliš často jsem ztrácel přehled nad tím, kdo hraje s kým a na kterou bránu. Rozhodčí byl očividně motivován nějakým tím „kapříkem“ k výhře místního týmu, ale obě mužstva jako by si přála vítězství soupeře. Pokud se vůbec alespoň trochu hrálo, byly to jen zoufalé přihrávky do středového chumlu. Po střetech docházelo k absurdním situacím, kdy se ti dva dohadovali, který z nich byl faulovaný, a při zahrávání standardních situací si dokonce vzájemně dávali přednost. Jestli si myslíte, že při vstřelení vlastního gólu je nemožné, aby zůstala branka neodpískaná pro offseidové postavení, dost se pletete. Já to viděl na vlastní oči.

V poločase jsem se rudý vzteky musel zvednout a pravděpodobně jsem celou cestu domů sprostě nadával. Pan Hašek a ostatní z vedení ČMFS měli ten večer velké štěstí, že se mi nemihli přes cestu. Zařekl jsem se, že jestli kdy na fotbal ještě půjdu, bude to zápas okresního přeboru, který snad zatím peníze nezkazily. Po zprávách z posledních dní si

ale ani tímto rozhodnutím nejsem jistý. Snad se bude dát dívat přinejmenším na dorostenecké tréninky...

Klára Kročová (G5)

... s profesorem Lukášem Sykem

Můžete se nám stručně představit?

Jsem ženatý muž mladšího věku, otec prozatím dvou dětí. Vstávám a usínám s výhledem na svatozář Panny Marie, Ochránkyně Brna, tedy přesněji její věrné kopie z pískovce, a na další přímluvce, tj. na sv. Rozálii, Štěpána, Šebestiána a Rocha.

Co Vás vedlo k tomu, že jste začal uvažovat o povolání učitele na střední škole?

Souhra několika okolností, která mě přivedla k přípravě na mé budoucí povolání na vysoké škole.

Baví Vás tato práce? Myslíte si, že Vám může přinést nějaký užitek?

Přináší mi užitek – lepší poznání sebe samotného, bližší poznání druhých lidí, neustálou reflexi s mládeží, díky níž člověk stárne pomaleji, a v neposlední řadě podíl na výchově a vzdělání dnešní společnosti, která ji tolik potřebuje. A proto mě baví.

Proč učíte právě zeměpis a tělocvik? Co Vás k tomu vedlo?

Už na základní a pak ještě více na střední škole byl zeměpis můj nejoblíbenější předmět hned vedle tělocviku. Ani nevím proč. Prostě jsou mi velice blízko. Přirozeně mě přitahují. Mám je zkrátka rád. Možná je to, podle mého mínění, pozůstatek genetické výbavy pravěkého člověka (lovce, sběrače), kterému tehdy k přežití stačilo poznání a osvojení si

světa (méně či více vzdáleného kraje), které se uskutečňovalo právě pohybovou aktivitou. A tento zárodek dvou lidských činností si nosíme každý v sobě (muži asi více). U někoho pak vyraší naplno (můj případ). Aby se ty pravěké geny v člověku probudily, je potřeba je podnítit. Takovou dlouhopůsobící časovanou rozbuškou byli moji výborní kantoři na střední – úžasná zeměpisářka a perfektní tělocvikář.

Určitě si vzpomenete na své dětství. Jaký byl Váš klukovský sen?

Jako malý klučina jsem ještě ve školce s obdivem a úžasem ve tváři vzhlížel k nebesům na železné lítající stroje. Chtěl jsem být pilotem. Dívat se na svět z výšky sokola a cestovat do neznámých krajů. A to se mi vlastně splnilo ve studiu geografie – zeměpis se dívá na svět ze všech možných úhlů pohledu, a přesto neztrácí celkový přehled o sledovaném předmětu.

Kdo je Vaším životním vzorem a proč?

Nemám jeden životní vzor člověka. V čase dní si všímám různých lidí, známých, neznámých i těch nejbližších, pozoruji jejich chování a toho pěkného se snažím přidržet, napodobit to. Taková pořád se měnící mozaika ze střípků dobra kolem nás.

Jaká je Vaše oblíbená knížka, oblíbený film?

Poslední dobou příliš času na čtení volné četby nemám, však to znáte, samé písemky, a kdo to má po nocích luštit, když nemálo studentů si s úhledností psaného textu dá pramálo záležet? (*smích*) Když už se ale přeče jen kapka volné chvilky najde a mám náladu si něco číst, rád se vracím k Zelené svatozáři (E. Kohák), protože

téma ekologické etiky je mi blízké a v poslední době nabírá na významu. Sledování televize se věnuji jen svátečně, není vždy příhodná doba okolností. Dobrý film se pozná podle toho, že jej můžete shlédnout po několikáté, a nikdy vám nezevšední. Naopak vás vždy zaujme něčím jiným, novým, čeho jste si před tím nevšimli – tak třeba *Knoflíkáři, ... tenkrát na Západě...*, *Misie*, *Pelíšky* aj.

Co děláte ve volném čase?

Vyjdu si někde do přírody, zaběhat, zaplavat, na bajku či s kočárkem.

Jakými jazyky mluvíte?

Česky, trochu slovensky, pár slov německy a anglicky, *Otčenáš*, *Zdrávas* a *Sláva Otci* latinsky, do desíti romsky ...

Jaké je Vaše oblíbené místo? Které země jste navštívil? V jaké zemi jste byl nejdál?

Nejdál jsem byl až na konci světa u Cabo Fisterra. Z největší výšky jsem se na svět díval z masívu Monte Rosa. Nejdál na západ jsem docestoval na Pyrenejský poloostrov, na východ do nekonečných stepí Ukrajiny, na sever do studeného Baltu a na jih do starověkého Říma. Mé oblíbené místo je v horách, blíž k nebesům, blíž k Bohu.

Jste věřící?

Ano.

Chtěl byste něco vyřídít čtenářům?

Snad jen: Slunce v duši!

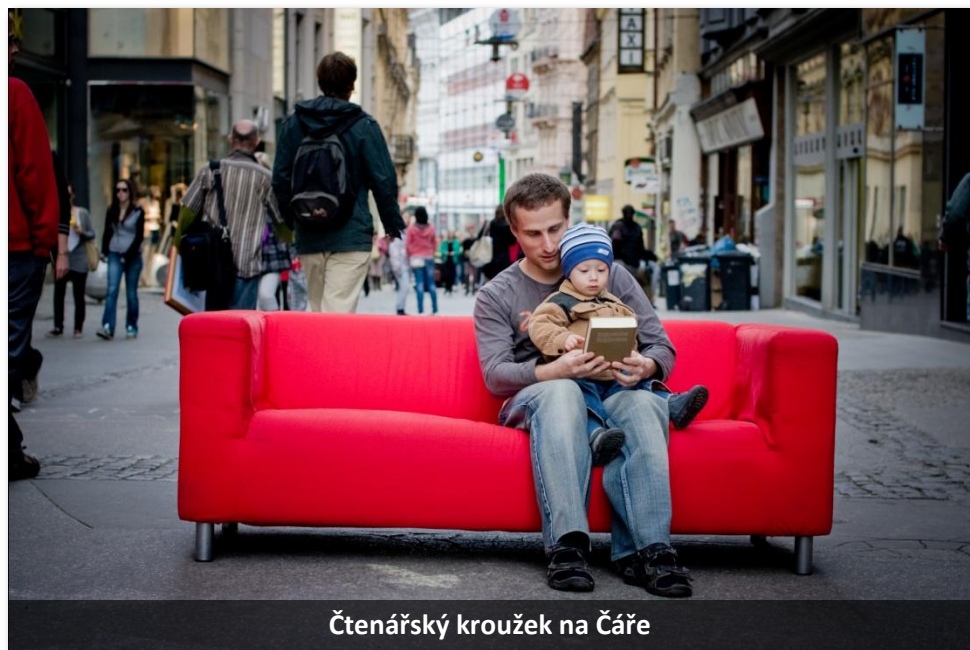
Děkujeme za rozhovor!

Kateřina Pokorná, Marek Čaha (G3)

- narozen 23. 8. 1980
- v letech 1987–1992 chodil na ZŠ Úvoz 55, Brno
- poté absolvoval brněnské Biskupské gymnázium (1993–2000) a v letech 2002–2007 vystudoval Fakultu sportovních studií a Pedagogickou fakultu MU v Brně, obor učitelství zeměpis/tělesná výchova
- má 3 sestry
- je ženatý a má dvě děti

Ach, synku, oral-li jsi

Čtenářský kroužek na Čáře

Procházky v Alpách

Zdeněk Jirotko: Saturnin

Představa, že bych se měl jít k potoku umýt, mne velmi málo lákala, ale jsou určité zásady, na které slušně vychovaný muž nezapomíná. Ostatně Saturnin mi už podával můj kartáček na zuby, pastu a čistý ručník.

Vyrazil jsem ven s úmyslem odbýt to co nejdříve. Příroda bez hlásku a se zatajeným dechem čekala na východ slunce a já jsem to velebné ticho rozbil údery svých okovaných bot a hlukem kamenů, kutálejících se za mnou, když jsem sbíhal kousek kamenité stráně směrem k tůni.

Mohu-li vám radit, nikdy to nedělejte. Nikdy nesbíhejte příkrou stráň, plnou kamení, obuti v okované boty, zvláště ne, je-li po ránu zvlhlá. Nedejte se mýlit tím, že jsem se při tom nezabil, takové neuvěřitelné věci se někdy stávají. Letěl jsem dolů se stráně způsobem, který živě připomínal menší živelnou katastrofu. Klouzal jsem, kameny, na něž jsem šlápl, mi zlostně uhýbaly pod nohama a mé zoufalé pokusy, abych se zastavil, měly kupodivu účinek zcela opačný, řítil jsem se ke stromům, obklopujícím potok, stále bláznivější rychlostí.

Nevím, jak se stalo, že jsem slečnu Barbaru nesrazil do tůně, ale rozhodně to nebylo mou zásluhou. Spatřil jsem ji v posledním okamžiku. Měla pusou plnou thynolinové pěny, široce rozevřené oči a zřejmě se divila, co se děje. Míhl jsem se kolem ní, provázen hrozným hlukem a celou lavinou kamení, vletěl jsem do prostředí tůně a hladina se nade mnou zavřela. Slečna Barbora později říkala, že

jakživ neslyšela, aby něco tak strašně žbluňklo.

Když jsem se vynořil, plivaje vodu na všechny strany, ptalo se mne to děvče docela klidně: „Poslali vás pro ten klíč, nebo se tak osvěžujete každého rána?“ Vyškřábal jsem se na břeh a řekl jsem jí, že jsou lidé, kteří se vrhnou do vody, jakmile ji vidí. Nic jim v tom nezabrání. Dokonce ani okolnost, že náhodou zrovna sedí v autě. Vjedou do vody i s vozem. Nepotřebuji vám říkat, jak jsem vypadal. Samozřejmě, nebyl jsem v té vodě dlouho a nezdržel jsem se tam ani o vteřinu déle, než bylo nutno, ale úplně to stačilo. S údivem jsem pozoroval, že slečna Barbora nevypadá o mnoho lépe. Byla mokrá od hlavy až patě. Vysvětlovala to tím, že můj styl ve skocích do vody je prostě nemožný. Pravila, že se diví, že nějaká voda v tůni zůstala, ale rozhodně jí většína vystříkla ven a zkropila všechno v okruhu padesáti metrů; nechápe, proč by zrovna ona měla být suchá, když všechny stromy kolem vypadají jako po dešti. Mínila, že bychom měli odsud odejít dříve, než spadne zpátky ta část vody, která prve vystříkla přímo nahoru. Byl jsem také toho názoru, že bychom se tam neměli zbytečně zdržovat. Chvěl jsem se zimou a myslím, že slečně Barboře také teplo nebylo. Vyšplhali jsme se ke srubu, slečna Barbora odběhla do podkroví a já jsem vstoupil do obývacího pokoje. Všichni přítomní zmlkli a dívali se na mne se zmateným údivem. Doktor Vlach řekl: „No poklona!“ Nikdo se mne na nic neptal a já jsem tomu byl upřímně rád. Nesnáším dobře lidi, kteří považují nutno dát muži, upadnuvšímu na náledí, otázku: „Co děláte?“

Ať už vlastnosti Saturnina jakožto sluhu byly jakékoliv, jedno mu nebylo lze upřít. Jakýmsi nevyzpytatelným myšlenkovým pochodem předvídal většinu nehod, které by jeho pána mohly potkat, a byl připraven jim čelit. Dejme tomu, že bych se díval dalekohledem do studny. Víím, že je to pitomost, ale, povídám, dejme tomu. A předpokládejme, že by mi tam ten dalekohled spadl. Saturnin by mi jej podal. Vytáhl by jej z některé své kapsy elegantním pohybem salonního kouzelníka. Přirozeně, že bych byl velmi překvapen a snad i trochu poděšen.

Bral bych tu věc do rukou s pocitem, že tvar dalekohledu naprosto nemusí být definitivní, že se najednou může proměnit v králíka nebo květinu a snad bych se, mumlaje nějaká zaklínadla proti nečistým mocnostem, chystal vrhnout kouzelný triedr znovu do studny. Tu by Saturnin klidně podotkl, že to, přirozeně, není týž dalekohled, který mi tam před chvílí padl. Z jeho dalších slov by plynulo, že upuštění triedru do studny je nehoda tak častá a obvyklá, že bylo jeho povinností ji předvídat. Svoje tvrzení by podepřel stručnými statistickými daty, kolik dalekohledů bylo upuštěno do studny od křížáckých válek a zapletl by do toho počet pravděpodobnosti.

Myslím, že jen této Saturninově vlastnosti mohu děkovat za to, že jsem nedostal zápal plic. To ovšem nesouvisí s tím dalekohledem, nýbrž s mými mokřými šaty. Vyzval mne, abych se ihned převlékl a vytahal ze svého tlumoku takovou spoustu mého suchého prádla a šatstva, že se mi zatajil dech. Jsem pevně přesvědčen, že už včera docela určitě věděl, že někde spadnu do vody.

Veronika Králová (G5)

Protektor

Režie: Marek Najbrt
Drama/romantický, ČR 2009,
100 min.

Film *Protektor* se odehrává na přelomu 30. a 40. let 20. století. Vypráví o Emilu Vrbatovi, který pracuje v rozhlasu, a jeho ženě Haně, začínající filmové herečce. Později je vyhlášen Protektorát Čechy a Morava a najednou je vše jinak. Hlavní hrdinové si musí zvyknout na nelehký život.

Je rok 1938, takže Hana jakožto herečka židovského původu má najednou po kariéře, musí zůstat doma a stává se závislá na milujícím manželovi. Ten se právě stal hlasem německé propagandy a slibuje, že se o vše postará. Stává se, že když se něco daří, něco dalšího se zaručeně pokazí. A tak to začne v manželství skřípat. Vínou na tom nesou oba. Emil, kterému se začíná líbit popularita nabytá rozhlasem, se mezitím stává bezcitným protektorem. Hana, která musí trávit celé dny v bytě a hledá city a porozumění jinde, protože doma už se jich nedočká, začne tajně navštěvovat nedaleké kino, kde se postupně sblíží s promítačem Petrem, kterého má očividně ráda, ale kvůli citům k manželovi s ním odmítá spát. V roce 1942 dojde k atentátu na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, který zasáhne nejen celý národ, ale především hlavní hrdiny...

Co se hereckého obsazení týče, do hlavních rolí nebyli obsazeni přehnaně známí herci, což podle mě filmu jen pro-

spělo. Nerozhodného Emila hraje Marek Daniel (*Štěstí, Venkovský učitel*). Hanu ztvárnila Jana Plodková (*Vratné lahve*), která díky dobrým dobovým kostýmům a líčení vypadala jako prvorepubliková herečka s neodolatelným šarmem. Ve vedlejších rolích hrají například Richard Stanke v roli německého šéfa rozhlasu, Sandra Nováková jako naivní milenka Emila, nebo Jiří Ornest jakožto stárnoucí filmový svůdník. Režie se ujal Marek Najbrt

Aby se ve filmu upozornilo na plynoucí roky, změny v protektorátu a blížící se válku, dělí ho „cyklistické“ předěly, ve kterých zejména hlavní hrdinka jede rychle na kole a za ní běží projekce. Je to originální znázornění ubíhajících let, na druhou stranu trochu ruší a odtahují diváka od příběhu, někdy i ve chvílích, kdy by právě příběhu měl věnovat pozornost.

Pokud u filmu čekáte nějakou dobovou hudbu, nečekejte. Až na píseň „Když zavřu oči“, která zní jako z radia první republiky, je hudební doprovod zajišťován skupinou Midi Lidi, která hraje elektronickou hudbu. Možná si řeknete: „Cože?! Elektronická hudba a film odehrávající se za první republiky?“ I když to zní zvláště, je to tak. K filmu se opravdu hodí a neruší.

Musím se přiznat, že nejsem příznivcem českých filmů, zvláště těch z posledních let. Proto jsem byla trochu skeptická, když jsem na film šla. Nicméně mě velice mile překvapil! Líbilo se mi zpracování, vystižení tísnivé doby protektorátu a diskriminace Židů, kostýmy, i již zmíněný netradiční hudební doprovod. Podle mého názoru je *Protektor* velmi kvalitní a povedený film, který se vyrovná

i zahraničním filmům. Nakonec jen podotknu, že získal hned několik Českých lvů: za režii, scénář, hudbu, střih, hlavní ženský herecký výkon, i za nejlepší film roku 2009. To myslím mluví za vše, takže pokud vás film zaujal, nedávno vyšel na DVD a (snad) se brzy objeví i na televizních obrazovkách.

Hodnocení: 80%

Lucie Říhová (G5)

Co považujete v letošním školním roce za svůj úspěch?

Eliška Opálková (G3):

Vynesla jsem kočárek s dvojčaty asi do padesáti schodů.

Terezie Cajzlová (G1):

Začala jsem chodit do fotbalu.

Kateřina Kubičková (G1):

Účast na matematické olympiádě.

Jiří Doušek (G6):

Letošní rok je neúspěšný.

Lucie Kallabová (G8):

Mám radost z toho, že jsem se dostala k maturitě.

sestra Kristina:

Budu ráda, když tento rok ukončí všichni moji studenti.

prof. Múčková:

Vydržela jsem své předsevzetí, a to mně způsobilo vnitřní radost.

prof. Veselý:

Sbor dobře zpívá a ještě jsem nezešedivěl.

*Kateřina Pokorná,
Zdislava Klementová, Marek Čaha (G3)*

Středoškolský turnaj v malé kopané

V úterý 23. února 2010 jsme se zúčastnili středoškolského turnaje v malé kopané. Jeli jsme do Bosonoh v této skupině: bratři Marek a David Minsterovi, Jirka Múllner, Kuba Krchňák, Filip Škrášek, Vojta Klement, Marek Nečas, Igor Mikolášek, Tomáš Hájek, Honza Kilián (Kiloš), Ondra Kašík, Jirka Salajka a náš trenér Laďa.

První zápas jsme hráli s Francouzskou a v poločase jsme vedli už 6:1, takže se do hry dostali i náhradníci. V druhém poločase jsme přidali ještě dvě branky a soupeře jsme deklasovali 8:1.

Druhý zápas se vyvíjel úplně stejně, hned bylo jasné, že soupeře porazíme. V tomto utkání utrpěl po souboji s Ondrou Kašíkem jeden ze soupeřů ošklivější zranění (roztržené obočí), ale naštěstí to nebylo vážné. Grohovu jsme porazili 7:0.

To třetí zápas byl už vyrovnanější, protože jsme bojovali o první místo ve skupině. V prvním poločase nás podržel gólman, protože za stavu 1:1 chytil penaltu. V první půli jsme stihli dát jeden gól a stanovili jsme stav 2:1. Nechtěli jsme nic podcenit, a tak jsme v druhém poločase přidali dva góly a Kotlářskou zaslouženě porazili 4:1. Vyhráli jsme skupinu a postoupili do semifinále turnaje. Na vítěze druhé skupiny jsme museli přes 3,5 hodiny čekat. Někteří počkali v tělocvičně, další se šli porozhlédnout po Bosonohách, Kiloš s Tomem si odskočili domů a Ondra s Filipem podnikli nákup v Campusu.

Aforismy

*Škola je jako bouřka.
Nejlepší je ležet a nehýbat se.*

Vojtěch Janků (G2)

*Láska je jako hrnec.
Něco se v něm vaří, pak se to spálí a
je to v háji.*

*Život je jako kolotoč.
Nejdřív je to super, a pak je ti na
zvracení.*

Tomáš Vaverka (G2)*Básnické pokusy studentů kvinty***Milostný sonet**

Raději než modré nebe
mám já, lásko, rád jen tebe.
Raději než zmařit tvůj,
obětují život svůj.

Ty jsi pro mě noc i den,
myslím na tě stále jen.
Nespím, bloumám, nemám chuť,
prosím, lásko, se mnou buď.

Neumím si představit
jaké je bez lásky žít,
o ní moci jenom snít.

Moje láska nejsou šprýmy,
proto píší tyto rýmy,
necítím se býti vinný.

V rozhodujícím zápase jsme se utkali s domácím týmem. Zápas to byl velice vyrovnaný, vypracovali jsme si spoustu šancí, vedli jsme 1:0, ale po dvou chybách v obraně jsme v poločase prohrávali 1:2. V druhém poločase se opakoval stejný scénář - měli jsme spoustu šancí, ale neproměňovali jsme je. Výsledek proto skončil 3:2 pro domácí tým z Bosonoh.

Na závěr dojmy z turnaje: hrálo se v tělocvičně, která nesplňovala parametry malé kopané, rozhodčí po celou dobu turnaje zkoumal své nové sálové boty a pískal teprve tehdy, když se ozvali diváci, a šatny byly velice malé. Přesto jsme odjžděli spokojení, protože jsme odvedli dobrou práci.

Vojtěch Klement (G6)

Villonská balada poprvé

Já stár již dost, přesto školou povinen,
každý den jak na popravu kráčím. Čím jsem vinen?
Ač u pramene vědomostí, přec stále hloupý,
v jídle nevybíravý, nesnáším kroupy.
Osamocen v své bídě, rodinu velkou mám,
štedrost sama, nikomu nic zadarmo nedám.
Žiji, jak se mi zlíbí, svobodu sobě nedobudu,
zábava samá, ale kdy konečně šťasten budu.

Při plné síle, však úplně vyčerpaný,
těmito verši k nudě upsaný.
Prací zaneprázdněn, zbytečnými úkoly zahrnut,
můj jasný rozum učiteli úplně zblbnut.
Dřinu odvádím těžkou, ani peníz nedostanu,
s nadšením velkým ráno sotva vstanu.
I přes mou velkou trpělivost snášet to dál nebudu,
zábava samá, ale kdy konečně šťasten budu.

Málo času mi zbývá, ale na počítač ho dost mám,
v úplném tichu při hrách různých halekám.
Tisíce lidí zabil jsem, ruce od krve nemám,
bezelstné nepřátele do pasti lákám.
Stále ta samá hra, vůbec mne to nenudí,
rodiče od ní mne volají, mne to prudí.
Hraji krátce, jen dokud na síti sám nezbudu,
zábava samá, ale kdy konečně šťasten budu.

Tahle báseň hodiny času stála. Kdo to vymyslel?
Slušný člověk jsem, přec jsem sprostě klel.
Dejte mi pokoj! Teď už radši spát budu.
Zábava samá, ale kdy konečně šťasten budu.

Villonská balada podruhé

Řekněte mi jedním slovem,
jaký to má smysl,
sedět za pracovním stolem,
namáhat si mysl.
Naučit se vzorcům, větám,
které moudrý dlouho splétal,
abych je pak mohl hned
s úspěchem pozapomnět.
Každý to dnes do mě hude.
K čemu mi to jednou bude?

Povězte mi, vážení,
kdy v životě znovu,
potřebovali jste
větu kosinovu?
Abychom však nezůstali
u té matematiky,
na co bude, dejme tomu,
Alexandr Veliký?
Zelené šatky, botky rudé,
k čemu mi to jednou bude?

Nač se učit o kuně,
vědět, že je lesní,
vidět ji však živou v lese,
o tom se mi nesní.
Na co knižní přechodníky,
už se jimi nemuč,
stejně přece neřekneš, že
chlapec žena obruč.
Myšlenka se zvolna vkrade:
K čemu mi to jednou bude?

Na tu věčnou otázku mi řek'
jeden moudrý, světzanálý kmet:
„Možná k ničemu, však třeba stane se z toho
část mozaiky moudrosti a poznání tvého.“
Proto už se neptám, lidé,
k čemu mi to jednou bude?

Dietnice

U lednice dítě stálo,
z plna hrdla hltalo.
„Bodejž jsi jen trochu málo
jídla ty mně nechalo!

V poledne v tom okamžení
táta přijde z roboty.
Já nemám co na vaření,
pro tebe, ty zlobo, ty!

Hle, mrkvička, brokolice,
papej, tu je okurka!“
Než okurka, brokolice
bum bác, letí do kouta.

A zas do hrozného křiku:
„I bodejž tě sršeň sám!
Že na tebe, ty tlouštíku,
dietnici zavolám!

Pojď si proň, ty dietnice,
vezmi si ho, tlouštíka!“
A hle tu, kdos od lednice
dvěře zlehka zamyká.

Malá, štíhlá, tváře divé,
v úzkém tričku osoba,
o mrkvičce, hnáty křivé,
hlas vichřice podoba.

„Dej sem špeky!“ „Kristepane!
Odpusť tuky hříšnici!“
Div, že ji hlad neovane,
ejhle, tuť dietnici.

Ke stolu se plíží tiše
dietnice jako stín,
matka hladem sotva dýše,
kuře chopíc na svůj klín.

A vinouc je, zpět pohlíží:
„Běda, běda kuřeti!“
Dietnice blíž se plíží,
blíž a již je vzápětí.

Již vztahuje po něm ruku,
matka tisknouc ramena:
„Pro Kristovu drahou muku!“
klesá tuků zbavena.

Vtom slyš, první, druhá, třetí,
k obědu zvon udeří.
Klika cvakla, dvěře letí,
táta vchází do dveří.

Na zemi tu matka leží,
k ňadrám dítě přimknuté,
matku vzkřísil ještě stěží,
avšak kuře – spolknuté.

Vojtěch Janků (G2)

... s Karlem Jaromírem Erbenem

Já: Dobrý den.

Karel Jaromír Erben: Hoj, má panenko, tu jsem již.

Já: Kde Vás napadlo, že napíšete Kytici?

K.J.E.: To byla cesta nížinou
přes vody, luka bažinou.
A žabí havěť v potoce
pohřební píseň skřehoce.

Já: Nebál jste se, že těmito příběhy
čtenáře zarmoutíte?

K.J.E.: Což bych se bál,
vždyť tys se mnou
a vůle Páně nade mnou.

Já: Jak trávíte svůj volný čas?

K.J.E.: Moc, má panenko,
moc se ptáš!
Však ještě dnes to uhlídáš.

Já: A víte, že se tuto baladu musíme
učit zpaměti?

K.J.E.: Ach proboha!
Ach co pravíš?

Já: Mohu Vám položit ještě nějaké
otázky?

K.J.E.: Ó nech mne již,
ó nech mne tak.
Divný a hrozný je tvůj zrak.

Já: Děkuji tedy za rozhovor!

Markéta Solnická (G3)

V ten den, kdy vlk šel přes les, byl
svit a jas. Fakt fajn den. No a vlk šel. Ale
šel i muž. A měl hlad. Zřel ho, hnul se.
Řek' si: „Ha. Mám ho. Je můj. Mám hlad a
chci se rvát.“ Však i vlk měl hlad. A chuť.
A čich. Též se hnul. Muž se lek'. Pot z něj
tek'. Však vlk byl blíž. A už u něj byl. Však
muž vzal tyč a bod' ji do něj. Vlk chcíp'.

Klára Imramovská (G2)

Muž, strom a plod

Žil byl muž, ten muž měl kuš a nůž,
měl rád lov. Lov kun a srn mu byl zdroj.
Vždy s ním byl pes. Jde v les, tu hle, před
ním vlk. Tu vlk ho zřel a hop a skok a už
byl pryč. Muž se hned za ním hnul. Tu
vřes a keř jsou pryč a před ním nic než
pláň. Jen tam dál je strom. On měl hlad, a
tak si řek: „Snad má strom plod.“ A šel
tam. Však tu zřel, že strom sic má plod,
však ten plod je kov, co má ho král, ten
plod je zlát! Vzal si jich hrst a šel zas zpět.

Tu tam šel muž, co krad'. Ten zřel
ten plod a ptal se ho: „Je ten plod fakt
zlát?“ On řek' mu: „Jo.“ „A kdes ho vzal?“
„Tam, kde je pláň, tam je strom a na něm
jsou.“ Tak muž, co krad', se tam hnul a
zřel ten strom. Chtěl vzít vše, tak bral a
bral. Už měl jich sto a pět, však strom jich
má moc. Tu pod ním had, co měl jed, a
zved' se. Však chlap dál bral a bral. Had
syk'a kous'a chlap se sklál na zem.

Náš muž se psem žil dál a hlad byl
od něj pryč Ten strom tam snad je dál,
tam, kde je pláň.

Vojtěch Janků (G2)

Jde pastor po poušti a vidí lva. Rychle se pomodlí: „Pane Bože, prosím tě, ať je ten lev křesťan.“ A lev přijde k pastorovi a povídá: „Pane Bože, děkuji ti za jídlo. Amen.“

Svatý Petr uslyší klepání na nebeskou bránu, otevře a uvidí tam stát muže. Než se ho stačí na cokoliv zeptat, muž zmizí. Po chvíli se klepání ozve znovu. Když svatý Petr otevře, stojí před ním tentýž muž, ale v příští vteřině zmizí.

„Poslyšte!“ zavolá za ním svatý Petr, „vy si ze mě děláte legraci, nebo co?“

„Ne,“ ozve se v dálce, „oni se mě snaží vzkřísit.“

Malý kluk je ztracen v lese, už se setmělo a on stále nemůže najít cestu z lesa ven. Najednou šlápne do prázdna a už letí dolů ze srázu. Podaří se mu však zachytit se za strom. Dole, asi 30 metrů pod sebou, vidí vodní hladinu, ze které ční ostré kameny. Podívá se nahoru a zakřičí: „Je tam nahoře někdo, kdo by mi mohl pomoci?“ Z nebes se ozve hlas: „Chlapče, věříš?“ Chlapec odpoví: „Věřím, věřím!“ A hlas shůry praví: „Dobře, tvá víra tě ochrání. Skoč!“ Chlapec se podívá dolů, vidí vodní hladinu, ze které ční kameny, pak se zase podívá nahoru a zavolá: „Není tam nahoře ještě někdo?“

Kněz praví na mši svým věřícím: „Příští neděli budu kázat o lži a chci, abyste si všichni přečetli sedmnáctou kapitolu Markova evangelia.“ O týden později se

před kázáním ptá z kazatelny, kdo četl sedmnáctou kapitolu. Zvednou se ruce všech přítomných. Kněz s úsměvem povídá: „Marek má jen šestnáct kapitol. Takže teď začnu kázat o hříchu lži...“

Kristýna Mrázová (G5)

**Lercháč – Školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Marek Caha, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Kateřina Pokorná, Zdislava Klementová, Jan Škrášek, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura: Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Sazba: Jan Škrášek

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v květnu 2010. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2010.